

בית המשפט המחוזי בנצרת בשבתו כבית-משפט לערעורים אזרחיים

22 ספטמבר 2016

ע"א 26716-06-16 קובי ואח' נ' לוי ואח'

1

בפני כב' הנשיא ד"ר אברהם אברהם

מעוררים 1. רון אהרון קובי
2. איתן עובד

נגד

משיבים מירב לוי

2

3

4

5

6

7

8

9

10

11

12

13

14

15

16

17

18

19

20

21

22

23

24

25

26

27

המעוררים: על ידי עורך דין י' נעמן
המשיבה: על ידי עורך דין י' רנד

ערעור על פסק דינו של בית משפט השלום בבית שאן (כב' השופטת א' דחלה-שרקאוי) בת.א. 29880-08-13

פסק דין

רקע

1. המערער 1 הקים וניהל קבוצה ברשת החברתית פייסבוק, ובה אלפי חברים. המערער 2 פרסם בקבוצה הודעה, המתייחסת לתמונה בה מופיעים המשיבה ודובר עיריית טבריה (אלי סבתי שמו) וזו לשונה (להלן ההודעה הראשונה):

"מירב... חיכיתי לתגובה שלך... כרגיל לא השתנת, כנועה מלוקקת ומחויבת...
זה אחרי שסיימת למצוץ?! (הכוונה לקוביות השוקולד שקיבלת מהדיוטי),
בטחני שהדובר יקנה לך "מתנה" גדולה!..."

על הודעה זו הגישה המשיבה נגד המערער 2 תלונה במשטרה בגין הטרדה מינית. לאחר זמן הוחלט לסגור את תיק החקירה. בעקבות זאת החלה מסכת של הודעות שפרסם המערער 2 בקבוצת הפייסבוק, ובהן הודיע על סגירת התיק נגדו, תוך שהוא מציין את פרטיה של המשיבה, ובתוכם מספר תעודת הזהות, מספר הטלפון והכתובת. בתוך כך הוא שב על רמיזות מיניות שהפנה כלפיה בהודעה הראשונה, זו שצוטטה מעלה, והוסיף לה נופך על נופך, כשלבסוף הוא גם מכנה את המשיבה כ"עוסקת במקצוע העתיק בעולם". ובמילותיו:

"למעשים שעושה הגברת ללא בושה בימים ובלילות אין לי מילה זנותית אחרת
מלהזכיר ביראה את המקצוע העתיק ביותר בעולם."

2. בעקבות הדברים הללו הגישה המשיבה תביעה נגד המערערים, כשהיא טוענת להוצאת דיבתה רעה (עילה על פי חוק איסור לשון הרע, התשכ"ה-1965), פגיעה בפרטיותה בשל פרסום פרטיה כמי שהתלוננה נגד המערער 2 במשטרה (עילה על פי חוק להגנת הפרטיות, התשמ"א-1981),

בית המשפט המחוזי בנצרת בשבתו כבית-משפט לערעורים אזרחיים

22 ספטמבר 2016

ע"א 26716-06-16 קובי ואח' נ' לוי ואח'

והטרדה מינית (עילה על פי חוק למניעת הטרדה מינית, התשנ"ח-1998). סכום התביעה עמד על סך 200,000 ₪.

תביעת המשיבה נגד המערער 2 מכוונת לדברים שהוא פרסם כמתואר מעלה. תביעתה נגד המערער 1 מתבססת על כך שהאחרון הקים את הקבוצה בפייסבוק וניהל אותה, והיה שותף פעיל למסע ההכפשה שניהל נגדה המערער 2, ומכל מקום ידע על הפעילות ולא עשה דבר על מנת להסיר את התכנים הפוגעניים.

3. להגנתם טענו המערערים, כי תביעת המשיבה נולדה כחלק ממאבק פוליטי בעירייה. הם טענו, כי בקבוצה בפייסבוק התנהלה חלופת דיעות לגיטימית סביב פעילות העיר טבריה. הם הטיחו במשיבה, כי היא עצמה הביעה דיעות בקבוצה, כשהיא תוקפת את המערער 2 על תפקודו כחבר מועצת העיר. לגופה של ההודעה הראשונה טוענים המערערים, כי אין בה כל אמירה פוגענית, כי אם הערה על מציצת שוקולד. השניים כופרים גם בכך שההודעות שבאו לאחר סגירת התיק במשטרה היו בבחינת הוצאת דיבה. את טענתה של המשיבה לפגיעה בפרטיות בשל פרסום פרטיה כמתלוננת ביקשו המערערים לדחות, כיוון שהתיק נסגר מחוסר ראיות, ומכל מקום המשיבה עצמה הודיעה בקבוצה על כוונתה להגיש תלונה במשטרה.

פסק הדין של בית משפט קמא

4. בית משפט השלום קבע, כי פרסום ההודעות הוא בבחינת לשון הרע משום תוכנם הפוגעני, ובו אמירות מיניות גסות כלפי המשיבה, המבזות אותה. בתוך כך נדחתה טענתם של המערערים, כאילו כוונתו של המערער 2 בהודעה הראשונה לא היתה בעלת אופי מיני, כי אם נתכוונה למציצת שוקולד. טענות ההגנה שטענו המערערים, ובהן טענה לתום לב וטענה לפיה המשיבה נטלה אף היא חלק ברביהשיח שהתנהל באותה קבוצה ולא בחלה במילים נגד המערער 2, נדחו, משלא נמצא בהן כל ממש. המערער 2 לא כתב את דבריו נגד המשיבה בתום לב; והעובדה כי המשיבה נטלה חלק בקבוצה אין בה כדי להצדיק את הכפשתה.

5. בכל הנוגע לאחריותו של המערער 1 פסקה כב' השופטת קמא, כי זו מתקיימת משום שהקים וניהל את הקבוצה ושלט בכל המתרחש בה, ולא עשה דבר כדי להסיר את האמירות הפוגעניות.

6. את טענותיהם של המערערים להגנת "אמת דיברתי" נדחתה בידי כב' השופטת קמא, משלא השתכנעה בתמימות אמירותיו של המערער 2 בהודעתו הראשונה, לא כל שכן באמיתות הדברים שצוינו בהודעות שבאו לאחר שנסגר תיק החקירה (כגון האמירה בדבר היות המשיבה זונה).

בכל הנוגע להודעתו של המערער 2 כי התיק נגדו נסגר קבעה השופטת קמא, כי אמנם היה עניין לציבור אודות עצם סגירת התיק, אך לא היה כל עניין לציבור בפרסום פרטיה של המשיבה אגב כך, בליווי אמירות מזלזלות ופוגעות.

בית המשפט המחוזי בנצרת בשבתו כבית-משפט לערעורים אזרחיים

22 ספטמבר 2016

ע"א 26716-06-16 קובי ואח' נ' לוי ואח'

1 נוסף על כך דחתה כב' השופטת קמא את טענת המערערים לפיה הם חוסים תחת הגנת תום
2 הלב, שכן – זו הטענה - דברי המערער 2 היו בבחינת הבעת דיעה לגיטימית. כב' השופטת לא
3 השתכנעה כי בתום לב עשה המערער 2 את אשר עשה בפרסומיו, ומכל מקום אין הם משום חיווי
4 דיעה (על פועלה של המשיבה כפעילה בציבור).

5 7. מכאן פנתה השופטת קמא לטענת המשיבה, לפיה המערערים פגעו בפרטיותה בפרסום
6 פרטיה בקשר עם התלונה שהגישה במשטרה, וקיבלה אותה תוך שהיא קובעת, כי פרסום פרטיה
7 האישיים, ובכללם מספר תעודת זהות, מספר טלפון וכתובת, פגעו בפרטיותה. די היה לו, למערער 2,
8 בפרסום דבר סגירת התיק, בלא כל הפרטים הללו, כך השופטת קמא.

9 8. לבסוף בחנה השופטת קמא את טענת המשיבה, לפיה דבר הפרסום היה בבחינת הטרדה
10 מינית, ודחתה אותה מכיוון שתלונתה נגד המערער 2 "נסגרה" מחוסר ראיות.

11 9. אחר שקבעה את כל אלה פנתה השופטת קמא לאמוד את הנזק, ובהתחשב בחומרתן של
12 האמירות שבפרסומים היא העמידה אותו על סך 30,000 ₪.

13 בערבו של יום חייבה כב' השופטת קמא את המערערים, יחד ולחוד, בתשלום סך 30,000 ₪,
14 בצירוף הוצאות משפט בסך 6,250 ₪ ושכר טרחת עורכי דין בסך 5,265 ₪.

הערעורים

15
16 10. על פסק דין זה מלינים המערערים, בהודעת ערעור שהניחו לפניי. הם טוענים כי היה על בית
17 המשפט קמא "לפסול" את צילומי הפרסומים המדוברים, שלא היו ברורים. הם טוענים כי היה על
18 המשיבה לצרף לתביעתה את פייסבוק כנתבעת. הם מוסיפים וטוענים, כי משנקבע כי לא היתה
19 הטרדה מינית (בשל סגירת תיק החקירה), כי אז אין גם הוצאת דיבה מצידם כלפי המשיבה. הם
20 שבים בערעורם על טענתם להגנה מן ההגנות הנמנות בחוק, אותן דחה בית המשפט קמא. הם
21 טוענים, כי חילופי הדברים היו באווירת מאבק פוליטי, וכיוון שהמשיבה היתה פעילה פוליטית, שאף
22 עשתה בעצמה שימוש במילים פוגעניות, פרסומיהם היו לגיטימיים, כעניין ציבורי חשוב
23 שהמערערים ביקשו להעלות בקבוצת הפייסבוק.

24 נוסף על אלה קובלים המערערים על שיעור הפיצויים שנפסקו לטובת המשיבה, שהרי זו לא
25 הוכיחה – לשיטתם – כל נזק שנגרם לה. אגב כך הם קובלים על בית המשפט שלא הביא בחשבון
26 שיקוליו את הנזק הפוליטי שגרמה הגשת התביעה למערער 2. מכל מקום הם קובלים על כי בית
27 המשפט קמא לא פרט איזה מסכום הפיצויים הוא מייחס לעילה בגין הוצאת הדיבה ואיזה בגין
28 העילה של הפגיעה בפרטיות, וגם בכך הוא שגה, לשיטתם.

29 11. המשיבה ביקשה לדחות את טענותיהם של המערערים בערעורים, ומצידה הגישה ערעור
30 נגדי, בו היא קובלת על דחיית טענתה בדבר ההטרדה המינית, ועל הפיצויים שנפסקו, לשיטתה,
31 בסכום הנמוך מן הראוי לפי חומרתם של הפרסומים, והפגיעה בה בשלוש עילות שלשיטתה הוכיחה
32 לפני בית המשפט קמא (לשון הרע, פגיעה בפרטיות, והטרדה מינית).

בית המשפט המחוזי בנצרת בשבתו כבית-משפט לערעורים אזרחיים

22 ספטמבר 2016

ע"א 26716-06-16 קובי ואח' נ' לוי ואח'

דיון והכרעה

12. לאחר ששקלתי בטענותיהם של בעלי הדין, לא מצאתי, בערבו של יום, להתערב בתוצאת פסיקתה של כב' השופטת קמא.

13. עיון בדברי הפרסום השונים אותם הפיץ המערער 2 אינו מותיר על מקום לספק. עניין לנו בפרסומים פוגעניים בעלי גוון מיני, שכל ייעודם להכפיש את המשיבה לעיני כל. בפרסומים שכאלה אין כל עניין ציבורי, גם לא באווירה של מאבק פוליטי כפי שטוענים המערערים. אין עניין לנו בהבעת דיעה, כי אם בקביעת עובדות (כגון שהמשיבה עוסקת במקצוע העתיק בעולם). לא ניתן לומר בשום אופן, כי דברי הפרסום הללו נעשו בתום לב, והדברים מכוונים לכלל ההודעות, החל מן ההודעה הראשונה, והמשך וכלה בהודעות שבאו לאחר שנסגר תיק החקירה נגד המערער 2. אגב כך אומר, כפי שציננה כב' השופטת קמא, הודעה בדבר סגירת התיק היא בהחלט לגיטימית, אלא שנוספו לה פרטים אישיים שפרסם המערער 2, כגון מספר הטלפון והכתובת של המשיבה. מדוע עשה כן אם לא כדי לפגוע בה? מה לפרטים אלו ולהודעה על סגירת התיק?

14. הפרסומים הם בבחינת הוצאת דיבה, אפוא, ולמערערים לא עומדת כל הגנה מן ההגנות שבחוק.

בשולי הדברים אעיר, כי טענת המערערים הנסמכת על כי חברת פייסבוק לא צורפה כנתבעת, אינה עשויה לסייע בידיהם. הם עצמם עיוולו, גם נניח, לשם הדיון, כי פייסבוק שותפה לעוולתם. והערה אחרת שאעיר לטענות המערערים, לא יכולתי לקבל את טענתם כי דבר הפרסומים לא הוכח (בשל צילומים לא ברורים). מלבד זאת שעניין לנו בניסיון לשנות קביעה עובדתית של בית המשפט קמא, דבר שערכאת הערעור אינה נוהגת לעשות, המערערים עצמם אינם כופרים בפרסומים השונים, כי אם מצטדקים בהסברים שונים הן לתוכנם (שלטענתם אינו פוגעני) ולהגנות שלשיטתם הם חוסים תחתיהן.

15. מכאן לערעור הנגדי. המערערים טענו, כי אין עניין לנו בערעור נגדי, כי אם בערעור עצמאי, ולכן אין לשעות לו. נוסף על כך הם טענו, במסגרת הדיון בערעור, כי המשיבה איחרה בהגשת סיכום טענותיה, כמו גם בתשלום הערבון שבו חויבה.

ובכן בטענת של המערערים בשאלה אם עניין לנו בערעור נגדי או עצמאי אפשר ויש ממש ואפשר שלא. בחרתי שלא להשחית את זמני בהכרעה בסוגיה, כיוון שבערבו של יום לא מצאתי להתערב בתוצאת פסק הדין. טענתה של המשיבה מתמקדת, הלכה למעשה, בדחיית טענתה להטרדה מינית. לטענה זו הנני נוטה להסכים, ולו משום הוראת סעיף 3(א)(5) לחוק מניעת הטרדה מינית, התשנ"ח-1998 ("ההתייחסות מבזה או משפילה המופנית לאדם ביחס למינו או למיניותו, לרבות נטייתו המינית"). על רקע הדברים שקבעתי לעיל ניתן לומר, כי עניין לנו בהתייחסות מבזה או משפילה המופנית לאדם ביחס למיניותו. בעובדה לבדה, כי תלונתה של המשיבה נגד המערער 2 נסגרה בשל חוסר ראיות, אין כדי ללמד דבר, שכן החלטת המשטרה אינה מחייבת את בית המשפט, שמסקנתו יכולה להיות אחרת. ומסקנתו יכולה היתה להיות אחרת, כשהוא מעיין בהודעה

בית המשפט המחוזי בנצרת בשבתו כבית-משפט לערעורים אזרחיים

22 ספטמבר 2016

ע"א 26716-06-16 קובי ואח' נ' לוי ואח'

הראשונה, ומסיק את מסקנותיו שלו, גם בכל הנוגע להיות האמירה משום הטרדה מינית. מכל
מקום, אינני צריך להכריע בסוגיה זו, שכן אף אם אקבל את הטענה, אין היא משנה את תוצאת פסק
הדין, משמע פסיקת הפיצויים. אזכיר, כי המשיבה ביקשה לשכנע, כי השגגה שנפלה אצל בית
המשפט קמא בדחותו את טענתה בסוגיית ההטרדה המינית משליכה על הפיצויים, שכן נפסקו לה
פיצויים רק על שתי עילות (לשון הרע ופגיעה בפרטיות), והיא זכאית לפיצויים גם על ההטרדה
המינית. עמדה זו של המשיבה אינני מקבל. עניין לנו בפרסומים, שהולידו מספר עוולות. לא ריבוי
העוולות הסב למשיבה נזק, כי אם הפרסומים גופם. בין אם מהווים הפרסומים הטרדה מינית ובין
אם לאו, פסיקת הפיצויים נגזרת מחומרת תוכנם של הפרסומים, היקף הפרסום (בפני אלפי חברים)
ועוד כיו"ב.

ואשר לשיעור הפיצויים שנפסק (30,000 ₪), פיצויים אלו לא נפסקו על נזק ממון שהוכח, כי
אם על נזק כללי שזכאית לו המשיבה בשל הפרסומים הפוגעניים. בכגון דא נתון לערכאה המבררת
שיקול דעת רחב, והתערבותה של ערכאת הערעור צריך שתיעשה בזהירות. על שיעור הפיצויים, כפי
שנפסק, אינני יכול לומר כי הוא נמוך במידה שכזו, עד כי מתבקשת התערבותה של ערכאת הערעור.
נראה בעיניי, כי הוא מבטא את שאט הנפש של בית המשפט מן השפה הנמוכה, הזולה, הגסה
והפוגענית בה עשה המערער 2 שימוש בפרסומיו נגד המשיבה, כפי שהוא מבטא את העובדה כי דבריו
פורסמו לעיניהם של חברים רבים בקבוצה, ובעיר טבריה בה רבים מכירים אלה את אלה.
16. סיכומם של דברים, לא מצאתי לקבל איזה מבין שני הערעורים, והנני דוחה אותם. בנסיבות
אלו לא אתן צו להוצאות.

ניתן היום, י"ט אלול תשע"ו, 22 ספטמבר 2016, בהעדר הצדדים.

ד"ר אברהם אברהם, נשיא